

Sygnatura akt VI Ka 423/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **18 sierpnia 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner

Protokolant Kamil Koczur

przy udziale Agaty Górskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R. oraz K. K. (1) - przedstawiciela (...) w K.

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2017 r.

sprawy **T. D.** ur. (...) w miejscowości Ż.

córki H. i K.

oskarżonej z art. 65§1 kks w zw. z art. 65§3 kks, art. 91§1 kks w zw. z art. 91§4 kks przy zast. art. 7§1 kks w zw. z art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 20 marca 2017 r. sygnatura akt II K 538/16

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. U. L. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt: VI Ka 423/17

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 20 marca 2017 r. sygn. akt II K 538/16 apelację wniósł obrońca oskarżonej T. D..

Obrońca oskarżonej zarzucił orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.

- art. 624 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i zasądzenie od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w sytuacji gdy sytuacja materialna oskarżonej wskazuje że uiszczenie kosztów sądowych będzie dla niej

zbyt uciążliwe a to z uwagi na sytuację majątkową, wysokość dochodów a także przemawiające za odstąpieniem od zasądzenia tychże względy słuszności;

- art. 12 § 2 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie i orzeczenie względem oskarżonej kary grzywny w wysokości nie uwzględniającej jej sytuacji finansowej i możliwości majątkowych;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na treść wyroku w zakresie kary, poprzez przyjęcie, iż oskarżona dysponuje znacznymi środkami finansowymi niż deklarowane w sytuacji gdy taka sytuacja nie ma miejsca, oskarżona osiąga dochód wyłącznie z emerytury;

3. obraży prawa materialnego, tj. art. 11 § 2 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie w warunkach niniejszej sprawy i błędne uznanie, iż okoliczność wskazania oskarżonej o chęci podjęcia operacji za zarobione z przestępstwa pieniądze, uzasadnia uznanie, iż oskarżona w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego nie miała w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem;

4. rażąco niewspółmierność kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych wynikającą z nadania nadmiernego znaczenia uprzedniej karalności skazanej oraz nie niedocenia postawy, motywów które kierowały oskarżoną do popełnienia czynu karalnego, wykazanego żalu dokonania czynu zabronionego.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: odstąpienie od wymierzenia oskarżonej kary lub środka karnego wymienionego w art. 22 § 2-6 k.k.s. lub wymierzenie oskarżonej kary grzywny z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia wymiaru kary i zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej.

Z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia apelacji obrońca oskarżonej wniósł o nie obciążanie oskarżonej kosztami postępowania odwoławczego, a to z uwagi na jej trudną sytuację majątkową i rodzinną.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji stwierdził, iż w zakresie sformułowanych w niej wniosków oraz istoty zarzutów jest ona bezzasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy i pełny przeprowadził postępowanie dowodowe, a zebrany materiał dowodowy poddał wnikliwej ocenie dochodząc w konsekwencji do trafnych i logicznych wniosków. Sąd merytoryczny dokonując analizy poszczególnych dowodów nie przekroczył ram ich swobodnej oceny i nie popełnił w toku procesu uchybień tego rodzaju, że mogłyby one skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku. Przedstawiony w uzasadnieniu wyroku tok rozumowania i wnioskowania Sądu I instancji jest prawidłowy i zasługuje na akceptację. Ponadto zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku ocena zgromadzonego materiału dowodowego uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego i tym samym pozbawiona jest cech dowolności. Uzasadnienie wyroku czyni zadość ustawowym wymogom określonym w art. 424 k.p.k. Sąd Rejonowy wskazał na jakich oparł się dowodach, dlaczego dał im wiarę i należycie wytłumaczył przyjętą kwalifikację prawną.

Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, jak też ustalenia te podziela skarżący, czego dowodem jest treść uzasadnienia apelacji oraz fakt, że apelacja jest zwrócona jedynie przeciwko karze. Wbrew twierdzeniom skarżącego również wymiar kary orzeczony wobec oskarżonej nie budzi wątpliwości, gdyż jest adekwatny do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wymiar kary orzeczony w stosunku do oskarżonej uwzględnia dyrektywy sądowego wymiaru kary ujęte w treści art. 12 § 1 i 2 k.k.s. oraz spełnia przesłanki art. 13 § 1 k.k.s. w zakresie prewencji indywidualnej. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił motywy jakimi się kierował wymierzając oskarżonej grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka jest równa kwocie 70 złotych. Sąd ten wziął pod uwagę okoliczność łagodzącą w postaci przyznania się oskarżonej do winy.

Jednocześnie Sąd słusznie zwrócił uwagę na fakt, iż oskarżona w czasie dokonywania zarzucanego jej czynu miała w znacznym stopniu ograniczoną możliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, co jak wynika z pisemnych motywów wyroku, nie eliminowało możliwości rozpoznania znaczenia sytuacji, w której się znajdowała jak i jej prawnego wartościowania. Sam fakt, że oskarżona została uznana za działającą z ograniczoną możliwością rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, nie stanowi sam w sobie okoliczności "zobowiązującej" sąd do nadzwyczajnego złagodzenia kary, bowiem decyzja w tym zakresie jest fakultatywna. Wobec takiego sprawcy, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary. Nie oznacza to jednak, iż w wypadkach ograniczonej poczytalności nadzwyczajne złagodzenie kary stanowi regułę.

O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k.

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu analizy okoliczności ustalonych w sprawie, mających wpływ na wymiar kary, kategorycznie stwierdza, że kara wymierzona oskarżonej zaskarżonym wyrokiem, nie może być uznana za karę rażąco surową. W uzasadnieniu apelacji, skarżący podnosi, że oskarżona ma niski dochód, jest osobą schorowaną, która miesięcznie musi wydawać na leki 200 zł a motywem jej działania była chęć uzyskania środków na operację kolan. Zdaniem Sądu Okręgowego nie są to okoliczności, które uzasadniałyby obniżenie oskarżonej kary grzywny bądź też nakazywałyby odstąpienie od wymierzenia kary. Oskarżona faktycznie ma niską emeryturę, jednakże ten dochód angażuje w zakup papierosów ponadto była już dwukrotnie karana za czyn z art. 65 § 3 k.k.s. Ostatni wyrok datowany jest na dzień 4.08.2015 r., a czynu przypisanego jej w niniejszej sprawie dopuściła się w dniu 2.06.2016 r., wynika z tego, iż nie wyciągnęła żadnych wniosków z poprzednich postępowań karnych, a w związku z tym winna być za swój czyn surowo ukarana, aby w przyszłości po raz kolejny nie popełniała przestępstw.

Reasumując - apelacja nie wykazała, aby orzeczona wobec oskarżonej kara grzywny nosiła cechy rażącej surowości, aby nie uwzględniała we właściwej proporcji stopnia winy oskarżonej, społecznej szkodliwości czynu, jak też celów wychowawczych i zapobiegawczych, a także społecznego oddziaływania kary. Dlatego Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i zmiany wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonej kary grzywny bądź też do odstąpienia od wymierzenia kary.

Również nie znaleziono podstaw do uwzględnienia zarzutu apelacji w zakresie orzeczenia o kosztach sądowych. Podnieść trzeba, że zasądzenie od oskarżonego kosztów sądowych, w skład których wchodzi opłata, jest obowiązkiem sądu i opiera się na ogólnej zasadzie, w myśl której każdy, kto przez swój czyn spowodował postępowanie karne zobowiązany jest do ponoszenia wszystkich wydatków z tym postępowaniem związanych (art. 627 k.p.k., art. 618 k.p.k.). Odstąpienie od tej ogólnej reguły zasądzenia kosztów sądowych uzależnione jest od warunków określonych w art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych i tylko spełnienie wskazanych tam przesłanek daje możliwość zwolnienia od ponoszenia kosztów sądowych. Z uzasadnienia apelacji, jak też z akt sprawy, nie wynika, aby Sąd I instancji zasądzając od oskarżonej koszty sądowego dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych.

Jednakże Sąd Okręgowy zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowania odwoławcze mając na względzie fakt, iż koszty sądowe za postępowanie przed Sądem Rejonowym nie były niskie, wydatki za postępowanie odwoławcze były dość wysokie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.